

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 177/2018-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, sudcu Petra Brňáka a sudcu Milana Ľalíka o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Helenou Bognerovou, Vajanského 8, Trenčín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 190/2011, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 190/2011 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré j e Okresný súd Pezinok p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Pezinok je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Heleny Bognerovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 190/2011 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že namietané konanie okresného súdu bolo iniciované na základe sťažovateľkinho žalobného návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý bol doručený okresnému súdu 28. júna 2011. Sťažovateľka v sťažnosti zrekapitulovala doterajší priebeh súdneho konania a pozornosť ústavného súdu upriamila najmä na obdobia, kedy malo dôjsť k zbytočným prietahom zo strany okresného súdu, ako aj na celkovú dĺžku namietaného konania.

3. Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že okresný súd uznesením z 13. augusta 2015 ustanovil v konaní súdneho znalca, ktorému 2. septembra 2015 zaslal súdny spis. Napriek skutočnosti, že pošta evidovala prevzatie súdneho spisu, súdny znalec 28. októbra 2015 okresnému súdu oznámil, že mu súdny spis doručený nebol. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka podala 17. marca 2016 sťažnosť na prietahy v konaní, na ktorú jej podpredsedníčka okresného súdu 14. apríla 2016 odpovedala a za vzniknuté prietahy sa sťažovateľke ospravedlnila. Zároveň sťažovateľke oznámila, že pokiaľ nedôjde k vráteniu, resp. nájdeniu súdneho spisu, okresný súd nariadi jeho rekonštrukciu.

V súvislosti so stratou súdneho spisu zákonná sudkyňa podala 26. mája 2016 trestné oznámenie. Sťažovateľke bolo oznámené, že k rekonštrukcii spisu dôjde až po prešetrení trestného oznámenia orgánmi činnými v trestnom konaní.

4. Sťažovateľka podala 4. augusta 2016 žiadosť o prešetrenie sťažnosti predsedovi Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), na ktorú písomne odpovedal 12. augusta 2016. Vo svojej odpovedi konštatoval, že okresný súd mal vykonať rekonštrukciu súdneho spisu bezodkladne, a to v záujme zabezpečenia plynulého priebehu súdneho konania s prihliadnutím na právo strany sporu na prerokovanie veci v primeranej lehote, ktoré je zárukou práva na spravodlivý súdny proces predstavujúceho obsahovú súčasť práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

5. V namietanom konaní bolo rozhodnuté rozsudkom z 8. júna 2017, proti ktorému podali v auguste 2017 odvolanie obe strany sporu. Sťažovateľka následne v dôsledku nepredloženia súdneho spisu krajskému súdu podala 19. februára 2018 okresnému súdu sťažnosť. Predsedníčka okresného súdu sa v odpovedi zo 16. marca 2018 sťažovateľke ospravedlnila a zároveň ju ubezpečila, že dá pokyn na predloženie spisu krajskému súdu. Sťažovateľka však hodnotí danú odpoveď len ako formálnu, keďže z telefonického dopytu 16. apríla 2018 zistila, že súdny spis stále nebol predložený krajskému súdu.

6. Sťažovateľka v sťažnosti namietala celkovú dĺžku konania okresného súdu, keďže podľa jej názoru od podania návrhu na určenie vlastníckeho práva 28. júna 2011 okresný súd spôsobil prieťahy v namietanom konaní spolu až 1 249 dní, čím porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

7. Sťažovateľka v dôsledku nečinnosti okresného súdu pociťuje materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu. Materiálna ujma sťažovateľky spočíva v tom, že s majetkom, ktorý zdedila v dedičskom konaní, nemôže nakladať. Nemateriálna ujma sťažovateľky spočíva v tom, že ako 82 ročný človek, ktorý bol internovaný v koncentračnom tábore, má pochopiteľne aj zdravotné problémy. Neustále odďaľovanie rozhodnutia vo veci samej sťažovateľke spôsobuje aj psychickú ujmu.

8. V nadväznosti na už uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl.48 ods.2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/190/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Pezinok sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/190/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie sumou 10.000,- EUR., ktoré je Okresný súd Pezinok povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresnému súdu Pezinok sa ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sumou 325,42 EUR na účet právnej zástupkyne JUDr. Heleny Bognerovej, Vajanského 8, 911 01 Trenčín vedený vo [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 177/2018-10 zo 16. mája 2018 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

10. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 22. mája 2018 vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

11. Na výzvu ústavného súdu písomne odpovedala podpredsedníčka okresného súdu, ktorá vo svojom stanovisku sp. zn. Spr. 92/2018 doručenom ústavnému súdu 12. júna 2018 uviedla tieto relevantné skutočnosti:

„Predmet konania je vec patriaca do štandardnej agendy všeobecných súdov. Vec je skutkovo a právne pomerne zložitá, nakoľko skutkovo vec siaha do 40.-50. rokov minulého storočia, boli predložené mnohé listinné dôkazy...

Prehľad jednotlivých procesných úkonov vyplýva z registra Okresného súdu Pezinok, spis momentálne k dispozícii nie je. Lehoty medzi jednotlivými pojednávaniami boli dlhé, čo bolo spôsobené zaťaženosťou súdu a tiež nedostatočnou prácou kancelárie súdneho oddelenia, ktoré sa dlhodobo nedarilo obsadiť vyhovujúcou pracovnou silou...

Je zrejmé, že dĺžka konania je neprimeraná. Žiaľ, k predĺženiu konania prispeli také skutočnosti, ako opakovaná práceneschopnosť zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], v dôsledku ktorej bolo jej súdne oddelenie prerozdelené iným sudcom a po návrate do práce, jej bol spis opäť vrátený. Súdne oddelenie malo tiež problém s obsadením pozície asistentky. Okresnému súdu Pezinok je známa judikatúra Ústavného súdu SR, ktorý v takýchto prípadoch opakovane uviedol, že strane v súdnom spore nemôže byť na ťarchu fakt, že súd má personálne, alebo administratívne problémy...

Súhlasím s upustením od ústneho pojednávania.“

12. Podpredsedníčka okresného súdu k vyjadreniu zároveň pripojila vyjadrenie zákonnej sudkyne k sťažnosti na prieťahy v konaní z 21. februára 2018, ktorá odôvodnila neprimeranú dĺžku súdneho konania stratou súdneho spisu, následným pátraním po spise a podanom trestnom oznámení. Zároveň poukázala na svoju dlhotrvajúcu práceneschopnosť a pripomenula, že už od roku 2009 neustále upozorňuje na nedostatočný chod spisovej kancelárie.

13. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu doručenom ústavnému súdu 25. júna 2018 uviedla:

„Vyjadrenie Okresného súdu v Pezinku zn. Spr 92/2018 a stanovisko zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] potvrdzujú skutočnosti, ktoré sú uvedené v podaní [REDAKOVANÉ] vedenom na Ústavnom súde Košice pod sp. zn. I ÚS 177/2018 a preto nemám k týmto vyjadreniam žiadne námietky.

Súčasne Vám oznamujem, že súhlasím s tým, aby Ústavný súd SR podľa § 30 ods.2/ zákona 38/1993 Z. z. upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

16. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v jej právnej veci.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1

CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (m. m. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľky.

20. Preskúmaním doterajšieho priebehu namietaného konania pred okresným súdom ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Ústavný súd však pripúšťa, že právna zložitost' namietaného konania je spôsobená tým, že konanie skutkovo siaha až do obdobia druhej svetovej vojny (40 roky minulého storočia) a súčasťou listinných dôkazov boli aj staršie dokumenty. Práve uvedené skutočnosti boli dôvodom potreby vykonania znaleckého dokazovania. Navyše, značná faktická zložitost' danej veci bola spôsobená následnou stratou, resp. odcudzením súdneho spisu neznámou osobou a potrebou vykonania jeho následnej rekonštrukcie.

21. Správanie s'ťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Po dôkladnom rozboře zapožičaného rekonštruovaného súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľka svojím správaním neprispela k priet'ahom v namietanom súdnom konaní.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom zo strany okresného súdu, ktoré mali za následok porušenie základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v namietanom konaní.

23. Po dôkladnom rozbere zrekonštruovaného súdneho spisu okresného súdu, ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný, ústavný súd konštatuje, že v namietanom konaní boli spôsobené zbytočné priet'ahy zo strany okresného súdu nečinnosťou, ako aj neefektívnym postupom okresného súdu.

24. Prvé dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu, ktorým boli spôsobené zbytočné priet'ahy zo strany okresného súdu, ústavný súd zaznamenal už v úvodnej fáze súdneho konania, keďže okresný súd bol v konaní nečinný od 7. júla 2011, keď vyzval s'ťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, až do 18. februára 2013, keď nariadil pojednávanie a vyzval s'ťažovateľku na predloženie dokumentácie. Ústavný súd konštatuje, že v zrekonštruovanom spise okresného súdu sa nenachádza jediná poznámka o tom, či okresný súd v tomto 19-mesačnom období vykonal akýkoľvek relevantný procesný úkon smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu v namietanom konaní.

25. Ústavný súd dôkladne analyzoval aj postup okresného súdu v súvislosti so stratou súdneho spisu. K spomínanej strate došlo potom, keď 7. júla 2015 okresný súd uznesením č. k. 4 C 190/2011-469 ustanovil súdneho znalca a zaslal mu súdny spis. Následne bolo zistené, že spis nebol doručený súdnemu znalcovi, ale inej osobe. Po tomto zistení okresný súd vykonal vlastné šetrenie týkajúce sa prevzatia súdneho spisu, ktoré bolo dovŕšené až podaním trestného oznámenia. V nadväznosti na tieto udalosti okresný súd nariadil rekonštrukciu súdneho spisu až 7. novembra 2016, teda po roku a štyroch mesiacoch od jeho straty. V danej súvislosti sa ústavný súd stotožňuje s názorom predsedu krajského súdu, ktorý zhodnotil, že okresný súd mal vykonať rekonštrukciu spisu bezprostredne potom, ako sa zistilo, že došlo k strate, resp. odcudzeniu súdneho spisu. Prebiehajúce trestné konanie týkajúce sa odcudzenia súdneho spisu nemožno v žiadnom prípade považovať za prekážku prípadnej rekonštrukcie súdneho spisu. Táto viac ako ročná nečinnosť, ktorá bola navyše

zapríčinená neefektívnym postupom okresného súdu pri nariadení rekonštrukcie spisu, spôsobila zo strany okresného súdu ďalšie zbytočné priet'ahy v namietanom konaní.

26. V nadväznosti na vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu, v ktorom dôvodila dĺžku napadnutého konania aj dlhotrvajúcou práceneschopnosťou zákonnej sudkyne a s ňou súvisiacim prerozdelením jej veci iným sudcom, ako aj dlhotrvajúcim problémom s obsadením pozície asistentky, v dôsledku ktorej dochádza k neprimeranému zaťaženiu danej spisovej kancelárie, ústavný súd poukazujúc na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) pripomína, že skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.

27. Pozornosti ústavného súdu taktiež neunikla skutočnosť, že okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní až 27. apríla 2018, teda po ôsmich mesiacoch od podania oboch odvolaní účastníkmi konania. Ústavný súd v danej súvislosti pripúšťa, že okresný súd musel v súvislosti s predložením spisu vykonať nevyhnutné úkony, avšak osem mesiacov na vykonanie daných úkonov je zjavne neprimerane dlhá doba. Po analýze danej fázy konania okresného súdu, poukazujúc na procesné úkony okresného súdu, ústavný súd taktiež hodnotí postup okresného súdu v danom osemmesačnom období ako postup zjavne neefektívny.

28. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

29. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

30. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

31. Vzhľadom na to, že v konaní bolo 8. júna 2017 meritórne rozhodnuté a na rozhodnutie o podaných odvolaniach je príslušný krajský súd, ústavný súd v aktuálnej fáze namietaného konania okresnému súdu konať neprikázal.

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

33. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

34. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala finančné odškodnenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodňovala právnou neistotou, ako aj skutočnosťou, že doterajší priebeh

konania vykazuje znaky zbytočných prietáhov. Sťažovateľka zároveň poukázala na citlivosť daného prípadu v súvislosti s povahou veci, jej vekom (82 rokov) a tým, že bola internovaná v koncentračnom tábore.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky, jej správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania a skutočnosť, že vo veci zistil porušenie označených práv. Ústavný súd v tejto súvislosti zbral do úvahy aj skutočnosť, že okresný súd v merite veci rozhodol až po šiestich rokoch a súdny spis už bol v čase rozhodovania ústavného súdu predložený krajskému súdu pre účely rozhodovania o opravných prostriedkoch.

36. Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy všetky uvedené okolnosti ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke sumu 3 000 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 2 výrokovej časti nálezu).

37. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

38. Sťažovateľka si uplatňuje trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie ústavnej sťažnosti). Za dva úkony vykonané v roku 2018 patrí odmena v sume dvakrát po 153,50 € spolu

s režijným paušálom v sume 9,21 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 325,42 €.

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018